ANUL I. Nr. 6

3 LEI EXEMPLARUL

15 Decembrie 1940

BIRUITORII

DIN ADÂNCURI SE INALȚĂ BIRUITOR LEGIONARUL

Prim redactor: ION FĂȚOIU

ZIAR AL REGIONALEI A V-a

CONSTANȚA

Decemvirii dobrogeni: ION CARATANASE și FANI GEORGESCU

Scrisoarea Căpitanului către Decemviri a fost dată în păstrare surorei lui Fani, Maricoara Georgescu.

Jilava, 6 Iunie 1937

FETIȚO,

Te fac răspunzătoare de păstrarea acestei scrisori pe care ți-o încredințez spre păstrare, cu condiția de a nu o arăta nimănui și a nu spune nimănui despre existența ei.

Pentru noi „Decemvirii", este de o valoare de neprețuit, un document, act istoric.

*Deci, ție, istorică *) ți-l încredințez spre a mi-l înapoia numai mie, iar în caz de „Ferească Dumnezeu" — că nu voiu mai fi — să-l dai unuia dintre „Decemviri" iar în lipsă, unui comandant legionar.*

Inciodată îl vei păstra în așa fel ca să nu fie găsit și nici să-l porți cu tine.

Te rog să încerci să corespunzi încrederii de soră bună de care, prin mine, te bucuri de încrederea „Decemvirilor".

Dumnezeu să-ți ajute!

Trăiască Legiunea și Căpitanul

Acel frate care te prețuește cum trebue.

FANE

*) adică studentă la istorie.

Un autograf al lui Fani Georgescu

Spre victorie
Ș. Georgescu
25-I-1937

Căpitanul și Decemvirii

O scrisoare inedită

Dragii mei,

Să nu uitați niciodată:
Că pe deasupra tuturor instanțelor de judecată, în orice proces, de orice natură mai este o instanță: Dumnezeu.
În fața acestei instanțe legionarul pledează numai atât
Doamne, fie voia Ta!

x x x

Noi am fost Marți seara cu toți la Biserică, am ascultat [illegible] și ne-am rugat să se facă voia lui Dumnezeu spre binele și mântuirea acestui neam.
Și s'a făcut voia lui Dumnezeu.

x x x

Dovada! Un uragan de indignare s'a născut în toată lumea prieteni și chiar dușmani.
Biruința legionară se apropie. Voi și cu Nicadorii deveniți Alcazarul legionar.
Fiți liniștiți. Prezența voastră acolo face de 10 ori mai mult pentru neam și legiune, decât dacă ați fi fost afară.
Corneliu Z. Codreanu

Scrisoarea alăturată a fost trimisă în Aprille 1937, de către Căpitan Decemvirilor la Jilava, după condamnarea acestora.

Rînduri către Fani

10 Decembrie 1932, — ziua studențimii. Ploua de cu seară ca prin sită; umezeala rece ne intrase prin oase, iar apa depe străzi se alinta nestingherită prin încălțămintea studențimii flămânde.

Plîngea cerul, plîngeau sufletele; totul era învăluit într'o tristețe înlăcrimată.

Coloane tăcute de studenți se înșiruiau în piața Mihai Viteazu.

M'am alăturat și eu unui rînd. Nu cunoșteam pe nimeni. Lingă mine un coleg cu părul vîlvoiu, frumos ca o fecioară, dădu tonul la un cîntec. Tresării din toropeala ce-mi stăpînea sufletul, furat de vraja acelei voci cristaline. Simțeam cum o flacără se aprindea în mine, simțeam cum începe să-mi ardă sufletul. Incepui să cînt și eu. Frigul îmi fugi din mădulare, sufletu-mi se luminase, iar inima-mi deveni ușoare. Din studentul trist, înrolat în Legiunea Arhanghelului Mihail, cu o speranță ultimă, devenii altul.

Cîntecul acela legionar și vocea tulburătoare a acelui student, îmi răscolise toată ființa mea de răzvrătit — în teorie — și simții pentru prima oară fiorul regăsirii luptătorului.

Ultimele tonuri revoluționare ale cîntecului se terminară. Mă întorsei către el, i-am întins mîna și i-am spus: «domnule coleg, vreau să te cunosc; ai o voce minunată; sunt Eugen Teodorescu, student în drept din Constanța».

A sărit de un metru: — Ești constănțean și ești legionar? Admirabil! Eu sunt tot constănțean, locuesc în căminul constănțenilor pe strada Austrului. Vino să facem un cuib studențesc împreună...

Fani, așa ne-am cunoscut și am devenit camarazi. De atunci, ne-am întîlnit adeseori la cămin; am mers cot la cot în coloana înfierbîntată ce mergea să așeze crucea la mormîntul eroului necunoscut de 24 Ianuarie 1933, și apoi, în vară, la Constanța, unde am înjghebat primul cuib studențesc.

Am făcut primul marș împreună la Mamaia, cu Chirea, Manta, Grecu și alții, cînd ne-am pregătit să ne prezentăm cît mai bine la congresul studenților dobrogeni ce se ținea, în acel an, aici la noi, în Constanța.

Fani, cu aceste întîlniri și mai dese, sufletele noastre s'au regăsit și așa ne-am împrietenit.

Ajunul congresului. Ne plimbam împreună îngîndurați pe digul de jos dela cazinou.

Era pe înserat. Marea puțin supărată svârlea spre noi o pulbere ușoară, de stropi sărați de apă. Atunci, în acea noapte cu lună, l-am întîlnit și cunoscut pe «Nea Gogu».

Era în cămașe verde și purta mustață neagră, frumos ca un haiduc.

Ne-am împrietenit cu el și l-am îndrăgit ca pe un frate mai mare.

A doua zi, l-am cunoscut pe Puiu Traian, — care venea din închisoarea Văcărești, unde stătuse închis cu prof. Vasile Cristescu, Ghiță Istrate și alți camarazi, în urma unui marș făcut în județul Vlașca — și pe Nicolae Arnăutu dela Tulcea.

Așa s'a format grupul legionarilor din Constanța, grup ce va înscrie, în curînd, pagini sfinte în cartea de aur a Legiunei.

După congres, ținem la mine acasă o ședință de cuib, în care am frămîntat subiectul «de ce am devenit legionari».

Tot atunci ne-am hotărît să-l urmăm pe nea Gogu într'un marș, primul marș legionar, în județul nostru. El făcuse cu Căpitanul marșul din Bucovina, vestitul «marș mut din Bucovina» și știa ce înseamnă un marș legionar. Cu dragă inimă l-am acceptat șeful nostru și am pornit la drum.

Atunci ne-am războit întîia oară cu noi înșine, ne-am luptat cu foamea, cu setea, cu soarele și pentru întîia oară ne-am pus la încercare voința.

Ce mîndri și ce fericiți ne simțeam cînd vedeam că ne putem înfrînge.

A venit Cobadinul, cu botezul lui, în credința legionară. Cu cîtă dragoste am însîngerat atunci pentru neam, Fani, ce mare a fost atunci nea Gogu, și cîtă lumină de bunătate și de iertare citeam în ochii lui!

Iți aduci aminte de cuvintele primarului acela lung și rău, care ne întreba:

— «Cine-i, măi șomerilor, Codreanu ăsta; este Horia, Cloșca și Crișan; este Tudor Vladimirescu, este Avram Iancu sau este un golan ca și voi, dela Iași»?

N'am mai putut da nici un răspuns, căci loviturile veneau unele după altele.

Tîriți pe jos, însîngerați, călcați cu picioarele cîntam «Cu noi este Dumnezeu».

Atunci ne-am făcut împărtășania în duhul legionar și atunci am auzit pentru prima dată mai clar, venind din adîncuri geamătul celor flămînzi după dreptate.

Suferința noastră a rodit însutit, căci sufletul neastîmpărat al părintelui Ion Chivu din Viișoara a înlăcrimat și ne-a îmbrățișat cauza noastă cu toată căldura. Din post în post de jandarmi, ajungem la Constanța, unde suntem dați în judecata micului parchet.

Traian Boeru, legionar închis cu ocazia marșului din Cahul, vine la tribunal cu avocatul Nicu Șeitan.

Fani, cîtă bucurie ne-a făcut intrarea în casa noastră a lui Nicu, și cît a luminat el lupta noastră cu curățenia sufletului său. Am fost puși în libertate. Ne simțeam acum așa de tari, cu toate că eram așa de puțini.

Ne-am adunat din nou la mine, în aceiași cameră, de unde pornisem cu două săptămîni în urmă și am hotărît să plecăm din nou la drum.

Ai plecat numai tu cu 'nea Gogu, eu trebuind să rămîn încă două săptămîni în casă. Ai trecut prin altă încleștare, altă suferință, altă însîngerare, altă arestare și altă punere în libertate. Atunci justiția era încă justiție...

In aceiași vreme în care noi însîngeram aici, alți camarazi, la Vișani, sărutau pămîntul sub loviturile paturilor de armă ale jandarmilor lui Armand Călinescu, pe acea vreme subsecretar de stat la interne.

In această vreme de încordare, sosește o veste ce ne luminează sufletele: începerea construcției, la Bucureștii Noui, a «casei legionarilor răniți» ce mai tîrziu se va numi «Casa Verde», sub directa conducere a Căpitanului.

Ne aflam în August 1933.

Eugen Teodorescu

Urmare în pagina 3-a

TEMELII IN VEAC

SUFLET NOU

In jurul sufletului gravitează toate preocupările, acțiunile și problemele mari ale omenirii, fiindcă el a fost lăsat de Dumnezeu să fie elementul esențial al existenței umane. *Sufletul — minune neînțeleasă, enigmă nedeslegată, miraculoasă putere.* In besne scânteiază, cu sursele materiale de lumină ale lumii se întrece în lumină. Cătușele și lanțurile nu-l stingheresc, zidul oricât de gros, greu și sur de mucegai, nu-l înăbușe. Având posibilitatea de a se pierde, până la cufundarea în nimicnicie, sau puterea de a dăinui mai mult decât zilele veacului.

Cu vulturică înălțare de gând cercetează, stăpânește și înconjură lumea și cu energie incalculabilă ridică din lut minuni de artă, arhitectură și mecanică.

Călit și sfințit în jarul credinței, mută munți, învie morții și suspendă momentan, cu ajutorul lui Dumnezeu și legile inflexibile ale firii. Este o forță, care cu cât se cheltue pentru bine, cu atât se multiplică; cu cât se strânge în sine egoist spre conservare, cu atât se vlăguește.

Lumea toată de ar avea-o cineva, pierzându-l pe el, îi este nefolositoare, căci cu aur nu se poate prețul, nici răscumpăra și prin nimic înlocui. Ucigașii omorând trupul, îl eliberează căci moartea nu-l poate stăpâni. Binele îi este climatul și hrana miraculoasă a nemuririi, răul, otrava cea mai eficace a piericiunii sale totale.

Sufletul este o forță covârșitoare.

In el își au cuibul, toate înălțările, virtuțile, gloriile, precum și toate coborâșurile, căderile, prăbușirile și realizarea în maximă comprimare a negativului vieții.

Latent are o moștenire de veacuri acumulată. Potențial cuprinde infinite moduri de a se realiza, îmbrăcând în viață chip de sfânt, erou sau diavol.

Natura specifică a sufletului este insesizabilă, dimensiunile nu-l cuprind, energia nu i se poate calcula. Determină modalitățile viețuirii, îi este accesibil urcușul pe culmi, realizarea în sublim, precum și decăderea din existență, aneantizarea.

Lumea materială i se supune ca o pastă modelabilă, câtă vreme cu dreptul de stăpânitor, fără compromisuri, o reduce la rolul ei accesoriu. Pentrucă tendința materiei este de a-l îngenunchea, în lupta cu acestă tendință, sufletul se poate realiza. Lupta, în multiplele condiții pe care i le oferă viața, este elementul necesar valorificării și desăvârșirii sale. Orice pe plan material, este o victorie a lui asupra ei și totodată un pas spre perfecțiune proprie.

Totul pornește dela suflet și totul se rezumă la el.

Toate marile frământări și revoluții omenești, se duc de el, pentru el, sau împotriva lui. Nu din toate sufletul a ieșit biruitor și cu țelurile sale atinse. Adeseori demonul rău i-a opus mijloace, nu mai puțin eficace în combativite, ca ale protivnicului său.

Ingenuncherile sufletului însă, căderile lui, mai numeroase decât înălțările, au fost totuși pentru el prilejuri de reîncordare pentru a-și reveni, pentru a-și răsbuna demnitatea pălmuită și recuceri raiul pierdut. *Această tendință de reabilitare, de renaștere în puritatea inițială, a constituit mobilul tuturor marilor revoluții spirituale omenești.* Au reușit în măsura în care au avut bine definite scopurile vieții, seriozitatea acțiunii, intransigența, cinstea și desinteresatul spirit de jertfă al luptătorilor.

Sufletul inițial curat, cu timpul întinat și decăzut, a devenit astfel obiectivul de cucerit al tuturor luptelor de reînoire spirituală.

Și indivizii și neamurile au simțit nevoia regăsirilor în formele pure.

Drama aceasta o incrustează azi pe placa dură a veacului actual și neamul românesc, călător chinuit pe drumul însorit al renașterii sale, călăuzit de steaua magică a destinului legionar.

Pe cărările regăsirii sufletului pur al neamului nostru însă, timpul hain și-o vitregă soartă, a sedimentat dune sterpe, stânci colțuroase peste tot semănând spinii pustiirilor. Cu obidă a străbătut pe aci spălând calea cu sângele lor viteaz, echipele celor ce au mers senini la moarte, cântând lupta Căpitanului ales de Dumnezeu să scape țara care gemea și să-i dea un suflet nou.

Din borangicul visurilor tinereții, s'a țesut vrăjitul ideal al unui suflet nou legionar. Bătând la poarta cetății de piatră, cu groase zăbrele, a sufletului românesc, fascinați privind spre ideal, căzură și voinici căliți și Căpitan. Rând pe rând, căzură bătând, în fața porții fermecate, căci peste zăvoarele ei numai sufletele eroilor căzuți puteau trece, și numai sabia Arhanghelului le putea deschide, tăind blestemul ce le ferecase. Astăzi minunea s'a săvârșit. Sufletul românesc este chemat să fie vânturat. Din abis se înalță pe culmi.

Țara intonează în marș, cântecul său secondat în ecou, către veac nou, cu suflet nou.

Pr. Gh. Beștea

Biruitorii apar în fiecare Duminică.

Camarazii cari colaborează la revista noastră sunt rugați să ne trimită manuscrisele până Joi seara.

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTE

Obișnuite, pe un an: 200 lei.
De susținere: 1000 lei.

*

Redacția și administrația, str. Carol 151, telefon 13.98, Constanța.

Toate cărțile și periodicele pentru recenzare, vor fi trimise pe adresa redacției «Biruitorilor», Constanța, str. Carol Nr. 151.

HORIA COSMOVICI, Poziția României

(ed. Vremea, 1940)

Eleganta broșură a d-lui Horia Cosmovici, cuprinde patru capitole: *Căpitanul, doctrina legionară, structura legionară* și *statul național-legionar*. In fiecare capitol, problemele acestea sunt mai mult schițate, privite în linii generale.

Explicabil, atunci când știi că acest studiu a fost scris — o lună după biruință — pentru o revistă streină (în «Dottrina Fascista, Oct. 1940, cu titlul: «Poziția României reînoite în noua ordine europeană). De aici, unele locuri comune, pentru cei care cunosc istoricul și doctrina legiunii. De aici, caracterul de raport al acestui articol. Privită ca atare «Poziția României» poate iniția în problemele esențiale legionare, pe orice intelectual neavizat.

Luând că unică sursă de inspirație cartea Căpitanului «Pentru Legionari», d. Horia Cosmovici reușește prin citate esențiale și prin o interpretare clară, să contureze succint coordonatele spirituale ale fenomenului legionar.

Figura uriașă a Căpitanului, sintetizează prin excelență toate atributele omului nou: *cinstea, năzuința către linia creștină, jertfa vieții pentru învierea neamului.*

„Dar nu orice moarte, remarcă d. Horia Cosmovici, duce la învierea neamului". Ci numai moartea lucidă, acceptată cu seninătate, ca unica „metodă" de salvare, atunci când toate celelalte mijloace iți sunt interzise.

Entusiasmul aderării la moarte —«Trăiască moartea» a scris în ultimele clipe Decemvirul constănțean Fani Georgescu — ridică însă problema mult discutată a raportului dintre individ și colectivitate, a „drepturilor omului".

Căpitanul însă a arătat că aceste drepturi sunt limitate de colectivitatea națională actuală, care la rândul ei trăește în prezența eternă a națiunii. In locul «dreptului omului», se ridică «drepturile nației». «Sub acest aspect, individul izolat, sau colectivitatea actuală, n'are valoare decât a unui mijloc, scopul fiind neamul. Adică «prezentul», ca produs al «trecutului», servind «viitorului» (Poz. Rom. p. 16). In locul juridicismului formalist, instaurat de revoluția franceză, *Cărticica șefului de cuib* proclamă legătura sufletească: «Legionarul se prezintă nu cu *drepturi* cetățenești, ci cu *sacre datorii*». Asupra acestei distincții fundamentale, d. Horia Cosmovici insistă mai ales. Mitul pentru drepturi și pentru legea scrisă, a dus la prăbușirea lumei vechi. «Tot ce nu este oprit de lege, nu poate fi împiedicat și nimeni nu poate fi constrâns să facă ceeace nu ordonă legea", glăsuește articolul 5 al «Declarației drepturilor omului». Dar legea de cine-i făcută? Autorul ei este infailibil? Poate fi valabilă legea aceasta oricând și oriunde? Ce lege imuabilă putea face acei care cereau numai drepturi? In numele legii s'a masacrat o întreagă generație care profesa însă etica datoriei. *Indatorirea*, acel „vinculum animi," așa dar în locul *obligației* negativiste.

Numai «odată cu desăvârșirea unui proces interior de conștiință a națiunii române», Căpitanul vedea biruința. De aceea era împotriva loviturii de Stat.

Actualul Stat Legionar ar părea însă că a luat naștere printr'o astfel de lovitură. Greșeală. La 6 Septembrie, cum spune d. Horia Cosmovici, *ne-am scuturat doar de anumite prezențe.* Acesta-i caracterul propriu al Statului nostru, față de celelalte state totalitare: Legiunea a biruit în sensul cerut de Căpitan.

Existența statului pune însă problema hotarelor sale. Dar ce este o graniță? Nae Ionescu — sunt doi ani de atunci — ne-a lămurit pentru totdeauna: „o graniță nu e nici un *drept* (locul până unde are dreptul să se întindă celălalt), nici o *dorință* (locul până unde ai vrea să te întinzi tu), ci pur și simplu, un fapt: *locul până unde te poți întinde tu*» căci «granița nu se măsoară pe pământ, ci pe puterea de expansiune a duhului creiator și organizator al nației», sau, cum scrie d. Horia Cosmovici: „în credința legionară frunțariile unui neam sunt mărginite de *strălucirea* concepției lui». Ori, Ion Moța ne-a lăsat cu limbă de moarte, să facem să strălucească România Legionară *ca soarele sfânt de pe cer.*

TEODOR IONESCU

Contribuțiuni la istoria legionară

„Ca să nu se înnece a toate țările anii trecuți și să nu se știe ce s'au lucrat, să se asemene fierelor și dobitoacelor celor mute și fără minte».

GR. URECHE

Așa glăsuește bătrânul cronicar moldovean. Și dacă această conștiință istorică stăpânea mintea străbunilor noștri cărturari, cu atît mai vîrtos, consider ca o datorie de conștiință pentru noi vechii ostași ai Legiunei, să nu lăsăm să se aștearnă pulberea uitării, peste faptele glorioase ale comandanților noștri dragi, care în marea lor dragoste de a forma din noi oșteni ai vitejiei, ai dreptății și ai cinstei, au mers cu exemplul lor pînă la sacrificiul total.

In trecutul nostru istoric vremea a înghițit multe fapte glorioase și frumoase, ale străbunilor noștri pe care noi cei de azi, nu avem de unde le cunoaște, din cauza zgârceniei cărturarilor de atunci.

Pentru a nu se repeta greșala din trecut și pentru a veni în ajutorul istoricului legionar de mâine, consider crimă națională, pentru toți acei legionari, care dintr'un egoism de neînțeles, înmormântează în sufletele lor, atîtea fapte mărețe ale dragilor noștri camarazi, la care au luat parte sau au fost martori oculari.

Pentru considerentele arătate mai sus, voi căuta ca în limita puterilor mele, să arăt într'o serie de articole, aportul adus de legionarii constănțeni în mișcarea legionară.

Primul gînd mi se îndreaptă către Ionel Caratănase, care ne-a condus în primele bătălii legionare și care ne-a modelat sufletele așa cum vroia Căpitanul.

Contrar uzului, voi începe cu povestirea ultimelor lui zile de libertate, care corespund vremii cînd «Decemvirii» se străduiau din răsputeri, să-l pedepsească pe ticălosul Stelescu.

Complotul lui Stelescu împotriva Căpitanului

Prigoana liberală din 1933 nu-și atinsese scopul. Legiunea ieșise victorioasă și de data aceasta. Clica bătrînilor politicieni, clocea alte mîrșevenii împotriva Căpitanului și a mișcării. Cu mîna unui legionar voiau să-l ucidă pe Căpitan. Unelta fusese ușor găsită. Stelescu lacom de bani și de șefie a fost ușor cîștigat. In vara anului 1934, în tabăra dela Budachi, Stelescu pentru a-și atinge scopul, își apropie cîțiva legionari mai hotărîți, cărora caută să le strecoare otravă în suflet. «Căpitanul a trădat, s'a vîndut politicianilor și jidanilor», le spunea el. Pentru Cotea, prima victimă, aceasta a căzut ca un trăznet. Căpitanul a trădat? Atunci trebuie să moară! Stelescu atît aștepta. I-a înarmat mîna lui nevinovată și l-a trimis la București, unde trebuia să se întîlnească cu Virgil Rădulescu și alți comandanți, pe care Gheorghiade, unchiul soției lui Stelescu, Pamfil Șeicaru, Victor Iamandi și alții, credeau că i-a cîștigat de partea lor.

Stelescu încearcă să rupă întreaga tabără de Căpitan.

Legionarii Cuza Marinescu, Nicolae Constantinescu, Eugen Bărsan și alți camarazi protestează împotriva mîrșeveniei și pleacă pe jos pînă la Galați, unde raportează șefului de județ.

La București Cotea s'a dus la Gheorghiade unde a întîlnit pe comandantul Virgil Rădulescu și pe ceilalți.

Gheorghiade le-a dat misiunea.

Toți trebuiau să plece imediat în tabără la Eforie, unde se afla Căpitanul. Cotea trebuia să tragă, iar dacă acesta nu reușea, ceilalți trebuiau să-i strecoare în mîncare cianură de potasiu, procurată de Gheorghiade.

Virgil Rădulescu printr'un curier desvăluia Căpitanului tot planul asasin.

Căpitanul pleacă imediat la București, iar V. Rădulescu îl anunță pe Cotea că este gata. Se urcă într'o mașină și pleacă înspre gară, dar în loc să ajungă, unde au pornit, Cotea se trezește în fața Căpitanului.

— «Impușcă-mă Cotea!» Dar mîna nu se mișcă, căci Cotea a încremenit.

Urmează apoi destăinuirile.

După ce Căpitanul era ucis de Cotea, Stelescu urma să ia

Dumitru Ghiocel

Continuare în pag. III-a

INSEMNĂRI

In ultimii 10 ani de zbucium și sîngerare a tineretului verde, de reintegrare a cursului istoriei în matca ei organică nației, literile românești au fost în divorț total față de comandamentele majore ale neamului.

O literatură sterilă, fără nici-o priză în actul, abstractizată la limitele ei extreme, pozând o atitudine «metafizică» inexistentă, pusese pecetea ei pe întreaga noastră cultură.

Dacă cineva s'ar fi apucat să ne judece, ca popor, după produsele noastre culturale, ar fi rămas complet și pentru totdeauna desamăgit de acest bătrân popor degenerat, suprasaturat de cultură. Pentrucă, să nu uităm, viitorimea ne judecă după creațiile noastre, după operele scrise și după monumentele arhitecturale înălțate. Ori, credem, că numai este nevoe să relevăm faptul că aceste creații nu aveau nimic comun cu această nație tânără și cu potențialități nebănuite. Literatura românească din ultimul deceniu este un fard, așternut pe obrazul nației adevărate, produs al hibrizilor exponenți ai geniului românesc, care se recrutau direct din ghetto.

Nația adevărată, rumânească, era alta. In acele momente ea *făcea istoria.* Nu avea timp să se ocupe de arte și de litere.

Totuși, în răgazul unei încrucișări de spadă sau la umbra temniței, apăreau sfioase câteva flori autentice ale adevăratei arte și literaturi românești.

Această artă descindea direct din Miorița, Eminescu și Creangă.

Era expresia vie a trăirii, a răstignirii pentru neam, pentru învierea lui.

Amintim numai de poezia curată a lui Radu Gyr, de accentele eroice și cadența dură a ritmului unui Aron Cotruș, Valeriu Cîrdu; sau de tînguirea doinită a lui Constantin Goga; sau de măestrite versuri iconare.

Alături de poezia verde, a înflorit povestirea Bădiei Niculăiță Totu, urmașul direct al neîntrecutului Creangă.

Eminescu a inviat din nou prin pana inspirată a marelui Moța.

O cultură nouă, autentică crește sub ochii noștri. Ea stă sub zodia de jar a cărții Căpitanului: Pentru Legionari.

Căpitanul dătător de legi și datini.

ION FĂȚOIU

Fascismul și pămîntul Italiei *)

Trebue să se reîntoarcă spre pământ speranțele și energiile popoarelor pentru a sorbi din cel dintîi izvor al prosperității, din această rezervă care mereu se înnoește, toată energia regeneratoare ce va trebui să redea lumii seninătatea și bogăția ei.

MUSSOLINI

Articolul de față poartă un titlu care, cu tot aerul său de noutate, nu este altceva decît reeditarea unui titlu, tot de articol, folosit de Mussolini — aproape cu patru ani înainte de instaurarea Fascismului — atunci cînd a explicat în ziarul său *Popolo d'Italia* (30 Decembrie 1919) marea problemă a economiei direct legate de pămîntul italian, însoțită de soluțiunile ce pe timpul acela numai le propunea, iar azi le vedem în maximă parte realizate punct cu punct, deoarece revoluția rurală — prin importanța ei istorică — a fost pururi prezentă în spiritul Ducelui, ca un triumf ce avea să se împlinească întocmai.

Necesitatea de a mări puterea economică a Italiei a fost fără încetare considerată de Duce ca fundamentala condiție a desvoltării acțiunei sale politice, iar independența politică a fost pusă, tot de el, în raport cu independența economică, și aceasta încă din 1919, cînd, în articolul mai sus citat din cotidianul său, scria astfel: «Pentru a avea maximum de autonomie politică în vastul joc al competițiunilor internaționale, trebue să fi atins maximum de autonomie economică".

Concluzia lui: „Italia trebue, în cursul anilor viitori, să atingă maximum posibil de autonomie economică".

Obiectivele fundamentale ale jugului de care trebuia să se elibereze Italia, fiindcă o apăsau și o paralizau, Ducele le-a precizat scurt, în două puncte esențiale: 1. Reducerea la minimum a importului de grîu; 2. reducerea la minimum a importului de cărbuni și fier. Concepțiunile acestea, astăzi familiare tuturor Italienilor, erau prin urmare formulate, iată, cu atîți ani înainte, cînd Italia ieșea din răsboi extenuată și chinuită de lupte lăuntrice. Chiar de atunci Ducele Mussolini trasase căile pe care trebuia să le urmeze națiunea italiană pentru a-și ajunge completa independență și a deveni o mare putere europeană. Situația de sclavie, la care îi reducea pe Italieni lipsa de grîu, cărbune și fier, se cerea cu imperiozitate înlăturată. Mussolini făcea următoarele considerațiuni: „Dacă, pînă în 1950, vom avea încă nevoe să importăm grîu, dacă nu ne vom fi electrificat căile ferate, politica Italiei va depinde de politica țării care ne va da sau ne va refuza acestea". Ce rămînea spre a învinge? *Munca.* „Trebue să muncim pentru a fi liberi și mari" — sunt cuvintele Ducelui, din acea vreme.

Strînsa legătură dintre pămînt și om a făcut să apară în programul fascist, formulat mai tîrziu, un rînd prin care Mussolini demonstra că a răscumpăra pămîntul prin îmbunătățiri, însemna să răscumpere odată cu el oamenii, și odată cu oamenii, rasa. Dar latifundiile nu pot fi asanate, remarcă Ducele, decît cu drumuri și case, nu pot fi îmbunătățite în chip definitiv decît practicînd lucrări, care cer mașini, și aducînd apa în centrele agricole și în habitațiunile răspîndite. Asemenea opere însă nu puteau fi făcute numai din inițiativa particulară, prin voința individuală, ci se cuvenea ca problema să fie orientată spre o soluție definitivă și practicabilă prin voința conștientă a statului.

In cele dintîi discursuri pronunțate de Duce în anul 1923, întîiul an al erei fasciste, prin orașele Italiei, în cursul acelor primordiale și memorabile dialoguri dintre Duce și poporul italian, cînd s'a manifestat îndată entuziasmul masselor rurale pentru conducătorul noii Italii, se afla, la fiecare moment, accente care preludiază către această orientare agricolă a politicei mussoliniene care se va concretiza mai tîrziu în *Bonifica integrale* și în *Bătălia grîului*. In acei depărtați ani ai fascismului incipient, în pofida enormei activități desfășurate pentru a pune primele temeiuri ale Statului Fascist, Mussolini abordă în chip egal marea problemă a bonificației integrale, în aspectele ei sociale și demografice, tehnice și agricole. Prin această bonificație au fost rezolvate salutar pentru națiunea italiană două lucruri: *terenurile mlăștinoase, pline de malarie, au fost însănătoșite și făcute cultivabile.*

La cel dintîi Congres internațional contra malariei, Ducele a precizat, la 4 Octombrie — anul III, direcțiunile fundamentale ale acțiunei. Discursul său era foarte așteptat, pentrucă malaria, mai ales pentru Italia centrală și meridională, reprezenta una dintre problemele cele mai importante pentru higiena publică și mai ales pentru viața populațiunilor rurale. In toate epocile istoriei, marile îmbunătățiri au fost opera Statului, opera pentru care e necesar să dispună Statul de multe și mari mijloace neîntrerupte. Ogorul roman mărturisește pretutindeni de acest efort al Statului, din epocile cele mai depărtate pînă azi. Transformația hidraulică, agrară, sanitară a unei regiuni este o muncă lungă care cere eforturi din partea guvernului și munca multor generații.

Bătălia grîului și bonificația integrală au însemnat împreună: gloria muncii, sănătatea rasei, independența țării.

Ioan Micu

*) Am folosit pentru acest articol cartea lui *Giuseppe Tassinari, La bonification integral dix ans après la loi Mussolini* (Panna-Legă Frères-Editares, 1939 XVII).

Cosmin Constantin

Unul dintre miile de morminte ale legiunii. Cosmin avea întipărit pe toată ființa sa [illegible] celui care-și cunoaște rostul în viață.

Sub sprâncenele sale groase, [illegible] adâncă, [illegible] sufletesc, [illegible] cu care luptase și încercările prin care mai avea să mai treacă. Avea conștiința celui care-și luase pe umeri crucea lui Hristos, dar o ducea cu demnitate. Ne cunoșteam mai de mult și în timpuri grele își păstrase încrederea sa. [illegible] de moarte ce cuprinsese [illegible] se topea când venea în atingere cu ființa lui de lumină și acel crez ce ne transcendea pe toți.

Erau vremuri grele. Prin culoarele facultății de drept, figurile cunoscute își fereau ochii de noi. Se renegau prietenii durabile. Cosmin trecea împietrit, privind undeva sus. Într'una din zile, îmi spune: — Trebuie să organizăm facultatea. Ai să iei anul III, fiindcă îi cunoști dela cursuri. Te simți în stare?

Eram regulat la bibliotecă. Cella cu acel zâmbet, cu care îmi [illegible] un pahar cu apă într'un pustiu. Am [illegible]: îți merge bine, te-ai mai îngrășat. Am crezut că se va supăra. [illegible] — E bine, ca să poți rezista la închisoare, [illegible] poate ca acestea să fi fost [illegible] cuvinte schimbate între noi. Din acea zi, Cosmin Constantin nu s'a mai arătat pe la facultate. Cursul pe care-l [illegible] acum unul dintre [illegible] cuminți ai lui Armand Călinescu, ce așteptau cu [illegible] în cap descinderea Fundației. Am auzit mai târziu că a fost arestat și trimis la Ciuc, în lagăr. Pentru el acum se pregătea cel mai greu examen: acela al credinței sale, pe care l-a trecut cu seninătatea învingătorului.

În șiragul de cruci fără de sfârșit, e încolonată și crucea biruitoare a lui Cosmin, căzut în dreapta credință legionară.

În satul dobrogean, o mamă își așteaptă încă feciorul trimis la învățătură...

Gheorghe Vrânceanu

PRIGOANA

1938. Din beznele adâncurilor pornise vifornița prigonirilor; se clătina zidirea lumii și groaza coborîse pe pământ. Răbufnise urgia neleguirilor și vârtejul ei nimicitor izbi adânc legiunea.

Dar ochii Căpitanului au fulgerat disprețul; iar fruntea-i de granit se înălța în eternitate oprind din calea lui toată nimicnicia pigmeilor.

Atunci au început zăngănirea grelelor lanțuri, iar încheieturile ruginite de ani ale porților temnițelor au scrâșnit prelung pentru a se închide în urma vitejilor flăcăi.

In temnițe, la Jilava, Văcărești, Râmnic, Doftana, Cluj sau Chișinău zăceau aruncați în lanțuri flăcăi voinici și aprigi, cântând cu dor despre Căpitan și Legiune. Ochii lor de vulturi scrutau zările, căci nația era arestată, nația stătea în lanțuri, frunțile erau plecate în țărână sub călcâiul greu al prigonitorilor.

Tismana, Dragomirna, Ciuc, Vaslui, Sadaclia nume cu rezonanțe istorice, locuri ce brăzdează adânc sufletele noastre la amintirea tristă a lor! Acolo în lagăre au stat vultanii închiși între sârme și baionete. De acolo porneau în zbor doar gândurile spre Căpitan și Țară; iar scrâșnirile de dinți făceau să se cutremure văzduhurile.

Din închisori, din lagăre, din ascunzișuri și fugăriri se călea puternic sufletul legionar, pentru biruința care se apropia inevitabil.

* * *

De acolo dela Râmnic, porneau razele invizibile ale speranței spre sufletele noastre și în momentele de amărăciune și disperare tresăream electrizați pășind mai departe depe muntele suferințelor prin mlaștina deznădejdilor, colo în zare spre malul Victoriei, al învingerii totale.

Eram oamenii închisorilor, eram oamenii temnițelor grele, eram oamenii lagărelor, eram românii unei alte Românii, a unei Românii care prin suferință și jertfă ridica patria în fața lui Dumnezeu și a lumii.

Mântuitorul a murit pentru păcatele noastre, a murit pentru nimicnicia noastră, numai ca să poată înălța sufletul omenirii.

Căpitanul a murit pentru noi, a murit pentru Legiune, a murit pentru glia românească.

Căpitanul și-a înțeles menirea căci din mocirla veacurilor trebuia scos poporul Românesc, trebuia să-l urce spre Dumnezeu.

Prigoana a sfințit noi martiri ai Legiunei ca și martirii creștinismului pentru omenire.

Atunci când a căzut Căpitanul, atunci s'a clătinat încheieturile putrede ale lumii vechi. Pentru ochii noștri secați de lacrimi, pentru fețele noastre pământii de suferințe și nedreptate, pentru zilele noastre de chin și durere la moartea camarazilor noștri; — moartea Căpitanului ne-a transformat sufletele în stânci de fier, ne-a hotărât definitiv pentru moarte.

De acum Căpitanul trăia în noi, îl simțeam în noi, ne da hotărârile supreme ne conducea pe calea lui pe drumul jertfirei de sine pentru binele neamului.

Căpitanul se înălța Arhanghelic până în infiniturile cerului și de acolo din înălțimile lui ne conducea pașii la făurirea destinului acestui neam.

Dar pentru mișei a fost o sărbătoare, pentru sufletele slabe a fost o moarte, pentru interesați a fost o deziluzie.

Și din acea vreme porni mai grea prigoană până când chiar prietenii ne ocoleau și ne suspectau. Umblam cu fețele crispate de durere când vedeam cum eram ocoliți sau cum se fereau cu teama morții din fața noastră, cei care până mai ieri ne erau prieteni sau chiar camarazi.

Pe mormântul proaspăt al Căpitanului creșteau buruieni, toți îl părăseau și triști umblam adesea când lepădările se împlineau. De trei ori s'a lepădat Petru de Mântuitorul de trei sute de ori lepădatu-s'au unii de Căpitanul. Și atunci prigoana era mai greu de suportat. Mai ușoară și mai plăcută era teama morții, dar mult mai greu suportam lepădăturile, care ne secaseră inimile de orice fel de speranțe în învierea acestui neam.

* * *

Dar Căpitanul veghea și ochiul lui veșnic deschis ne mângâia în somn și ne sădea în suflet speranțe și putere de jertfă.

Au trecut luni, zile după zile și învingeam încetul cu încetul dușmanul din noi, slăbiciunea, ni se întăreau sufletele, treptat—treptat, pașii călcau hotărât înainte și anul profețiilor 1940 veni — zorii biruinței săgetau cerul întunecat al României încătușate.

Legionarii creșteau din adâncuri, căci Căpitanul veghea.

Pământul începu să se cutremure; pășeau legionarii. Se clătina scheletul mâncat de boli al lumii vechi, se îngrozeau tiranii, se ascundeau lașii.

Și atunci în acel început de toamnă izbucni năpraznic spre lumină legiunea. Flăcăii mândri ai Căpitanului în iureșul de jertfă prăvăliră în abisuri lumea veche horcăindă.

Se prăvăliră tiranii și țara răsună dela un capăt la celălalt de cântece Legionare.

Deodată din piscurile luminoase ale cerului fulgerător veni și Căpitanul.

In fronturi de stânci i se dădu onorul Căpitanului:

«Trăiască Legiunea să trăești Căpitane; Legiunea a învins și așteaptă ordinele tale».

Nic. C. Dimitriu

Rînduri pentru Fani

— Urmare din pag. 1-a —

Hotărîrea a fost luată fără șovăire. Plecăm la casa verde. Aici am început să gustăm tot cu aceiași nerăbdare, savoarea muncii legionare.

Seara, cînd după o zi întreagă de încordare fizică, trîntindu-ne încheieturile, simțeam cum se coboară asupra sufletelor noastre odihnitoarea mulțumire, că ne-am găsit și dat sens vieții. Pe pămîntul gol, în bordelele săpate, adormeam fericiți cu gîndul la neamul nostru romînesc, căruia îi auzisem strigătul și cu inima la Căpitanul nostru căruia îi înțelesesem chemarea.

Acolo, la Casa verde, în ziua în care ne-am săpat numele la temelia ei, Fani, ne-am înfrățit pentru totdeauna și frați am rămas de atunci și până azi.

Familia mea a devenit familia ta, mama ta mama mea, frații tăi frații mei...

Căldura casei tale era pentru mine tot așa de liniștitoare ca și aceia a casei mele. Și, așa ne-am petrecut împreună pînă ce cot la cot am intrat în prigoana din toamna anului 1933...

Fani, iartă-mă dacă îți tulbur liniștea cu aceste rînduri, dar îți simt prezența în mine, în tot ceiace înfăptuesc, căci așa am crezut eu mereu dela împărtășirea noastră în aceiași credință, că de-acuma vom face totul împreună...

...Ne-am cunoscut acum 8 ani, într'o zi tristă și rece. De atunci și pînă azi, ai rămas în sufletul meu tot așa de viu.

Trimite îmbrățișarea mea caldă lui 'nea Gogu, tuturor camarazilor salutul meu, iar ție îți trimit inima și toate gîndurile mele...

Roman Secăreanu

Roman Secăreanu a fost din [illegible] început plămădit de Dumnezeu din esența aceea excepțională din care s'au născut Iorgu Nicoară, Victor Puiu Gîrcineanu și Ionel Belgea.

A fost predestinat să fie Arhanghel la temelia biruinței legionare. Fără să-l cunoști dinainte, îl deosebeai dela prima vedere: era singurul drept ca un brad, cu fruntea înfruntînd furtunile, dintr'un șir nesfîrșit de spinări plecate, tîrîndu-se ca viermii pentru un blid de linte.

Îmbrăcase cămașa fericitului, n'a cunoscut niciuna din preocupările mărunte ale oamenilor obișnuiți. Cu viața de toate zilele n'a avut nicio afinitate. Înalt, puternic, cu fruntea senină și privirea dreaptă, era un excepțional și avea un suflet atît de mare, încît singur, cu propria-i credință, ar fi fost în stare să se urce pe culmile tăioase, unde Dumnezeu ferecase pentru un timp porțile biruinței legionare și să le deschidă.

În lumea sufletului său, nu încăpeau decît trei preocupări: Legiunea, credința în biruință și cerul. Poseda o inteligență neobișnuită și-și apropiase o cultură atît de rar întîlnită, încît te simțeai intimidat cunoscîndu-l, dar nu te atrăgeau căldura și blîndeția ce radiau din ființa lui simpatică și înțelegătoare.

N'a avut nici o legătură cu lumea tîrîtoarelor, unde a fost silit să îndure sărăcia, loviturile și mizeria. Valoarea banului n'a existat pentru el și, dacă a muncit să-l cîștige, a fost doar din dragoste pentru bătrînețea necăjită și singură a mamei din Suceava depărtată. Niciodată n'a avut [illegible] și prin hainele sărace și [illegible] totdeauna pătrundea ploaia și frigul. Mizeriile acestea, însă, nu le observa, — și dacă în [illegible], după ce cobora treptele poștei, unde expediase banii [illegible], cerșetorii îl ajungeau cunoscîndu-l, că va [illegible] pumnul cu tot ce i-a mai [illegible] și îl va întinde, fără să [illegible] dacă i-a dat pe toți, fără [illegible] un ban acum, cît mai [illegible] bucuros să nu-i mai aibă. Cunoscuse faclele revoluției [illegible] și național-socialiste din [illegible] citite în original, căci vorbea [illegible] la perfecție patru limbi moderne, pe care le-a învățat singur, [illegible] serile [illegible] Galați, ca să se [illegible] și să-și plătească taxele [illegible].

[illegible] el, viața n'a însemnat [illegible] de dăruire completă. [illegible] i-a fost religie și [illegible]. Chimerele pe care [illegible] cu fruntea [illegible] la [illegible] prefectura [illegible] exasperat chiar și [illegible].

[illegible] de multe ori în istoria [illegible] legionare și Roman Secăreanu a avut ca armă în [illegible] torturi, inteligența [illegible] și credința nestrămutată [illegible] sufletului legionar [illegible] prin tăcere, a [illegible] dat [illegible] — a [illegible] în scris și verbal că [illegible] va [illegible], poliția l-a dat [illegible] ca să se-l [illegible] în seamă fantasticele relatări asupra inchiziției Chiorului.

Urmărit pas cu pas, ne ocolea ca să nu ne expună, deși era murind de foame; după cîtva timp s'a întors la noi. Era schimbat. Nu mai discuta cu volubilitate ca altădată asupra tuturor problemelor legiunii și vieții. Ochii îi ardeau sub fruntea palidă ajunsă numai oase și strîngea fălcile de cîte ori îl încerca vre-un gînd dureros. În asemenea clipe spunea: «dacă pe mine care sunt un neînsemnat grăunte de nisip în marea lumii legionare m'au chinuit atît de cumplit, mă urmăresc cu atîta ură, ce trebue să fi suferit Căpitanul și toți ceilalți martiri și sfinți»! Gîndul la suferințele Căpitanului îi devenise nesuferit și în ultima vreme nu mai trăia decît sperînd să-l răzbune.

Dat afară din serviciul dela primăria Constanța, toți îl ocoleau. Viața de câne pe care era nevoit s'o ducă nu-l impresiona. Niciodată prigoana nu l-a intimidat și cu toate puterile sufletului, cu pumnii tari, cu viața, s'a luptat să se înalțe spre culmile biruinții. Roman Secăreanu a fost exemplar unic de om, una dintre cele mai perfecte îmbinări de intelectualitate și eroism. A căzut ca și toți ceilalți înainte de a ajunge pe culmile visate, dar moartea nu l-a putut învinge, ci călcînd peste ea s'a ridicat în apoteza de glorie odată cu toți martirii legiunii, cîștigîndu-și singura viață pe care și-ar fi dorit-o: nemurirea.

Viorica Petru

10 Decembrie 1940.

INAPOI CANALIE!

De trei luni citim proza nerușinată a unui cunoscut scrib al fostei dictaturi regale. De unde acum doi ani hidrocefalia machiavelică a acestui cunoscut șantagist, dădea sugestii lui Călinescu — „amicul meu vechiu Călinescu", după cum declarase la congresul învățătorilor din Constanța — să transforme Insula Șerpilor în cazemate pentru legionari, astăzi, întors recent din streinătate, își publică „un răsunător și documentat articol", scris doar cu cerneală verde. În loc să-și pună cenușe în cap și căluș în gură, jivina gazetărească se crijează în doctriner „documentat" al mișcării. Desigur că streinii care nu-l cunosc activitatea, l-au crezut vre-un sincer apropiat al Căpitanului, care, prin voia Providenței a scăpat neîmpușcat. Noi însă care-l cunoaștem de-aproape pe acest — numai de nevoe — legionar de ultimă oră, îi amintim de cuvintele Căpitanului: INAPOI CANALIE!

Constănțeni,

Sfintele Sărbători ale Crăciunului se apropie.

Copii, femeile și bătrânii ce sunt goi și flămânzi trebuesc ajutați. Trebuiesc îmbrăcați. Suferințele lor trebuiesc alinate.

Bătălia Ajutorului Legionar a început

Echipele Legionare cutreeră străzile orașului în căutarea celor nevoiași. Echipele legionare strâng tot ce puteți da, din prisosul vostru, nevoiașilor.

CAMARAZI,

Voi știți ce e o bătălie legionară. În puținele zile ce au mai rămas, luptați din răsputeri.

Ajutați fratele căzut în nenorocire, nu-l lăsa

Așa a vrut Căpitanul. E un ordin. Trebuie să-l executăm.

Când cei nevoiași se vor bucura de un Crăciun mai omenos, când conștiința voastră vă va spune că v'ați făcut pe deplin datoria, atunci puteți sărbători cu mulțumire sufletească deplină Nașterea Domnului.

Ajutorul Legionar

Str. Mihai Viteazu No. 9

Contribuțiuni la istoria legionară

— Urmare din pag. 2-a —

conducerea mișcării și pentru a nu da de bănuit ceva legionarilor pleacă la congresul studenților olteni dela R. Vâlcea, după ce în prealabil se înțelesese cu Iamandi și cu alți membri ai guvernului, ca imediat ce ajung acolo, toți studenții în frunte cu el, să fie arestați.

Gheorghiade urma să-i dea o telegramă dacă planul reușea: «Arhimede mort».

Cotea mărturisind tot planul asasinilor, Căpitanul trimite pe Nicoleta la R. Vâlcea ca să stea de vorbă cu Ionel Caratanase, arătîndu-i ce urmărea Stelescu.

Intr'o dimineață Stelescu primește telegrama cu pricina.

Caratanase și Fani Georgescu îl urmăresc pas cu pas. Stelescu nu-și mai găsește astîmpărul. Se frămîntă zi și noapte.

Probabil că-l mustra conștiința, de fapta-i criminală, de a-și ucide șeful.

Dar a doua zi sosește a doua telegramă tot din partea Căpitanului: «Arhimede trăește. Ne întîlnim în Franța orașul X». Stelescu e pierdut. E teamă că a fost descoperit. Băeții având ordin să nu se atingă de el, abia'și stăpînesc revolta, ca să nu-l linșeze.

Planul fiind descoperit, toți băeții în frunte cu Stelescu, sunt puși în libertate. Gheorghiade și Pamfil Șeicaru, în urma descinderii Căpitanului în casa lui Gheorghiade, unde a găsit otrava și pistoalele destinate Căpitanului, fug, în străinătate. După câteva zile, Stelescu apare în fața Consiliului de judecată, constituit din Generalul Cantacuzino președinte, Căpitanul procuror și toate gradele legionare de atunci în consiliu. Stelescu încearcă să se apere, dar Cotea și ceilalți legionari cari fuseseră în tabăra dela Budachi îl întâmpină.

Procesul a durat cîteva zile și Stelescu bănuind sentința, în ultimul cuvînt a declarat: «Căpitane, știu că voi fi dat afară din mișcare și deci îmi luați dreptul de a lupta pentru scumpa noastră Gardă de fier, dar nimeni nu mă poate opri să mor pentru ea». Vă mărturisesc sincer că această ultimă frază a lui Stelescu, m'a înduioșat mult și i-am spus lui Caratanase: «Prea a fost aspră pedeapsa dar să știi că acesta în curînd își va spăla rușinea». Caratănase m'a apostrofat, că nu-l cunosc bine.

Nu știu dacă au trecut 10 zile, eram tot cu Caratanase și la un chioșc vedem afișată «Cruciada românismului» al cărui director era M. Stelescu. M'am repezit înnăuntru și-am luat un exemplar și am început să-i sorb articolul lui de fond, căci eram convins acest articol era o mărturisire a păcatului săvârșit. Spre mirarea mea desnădejde Stelescu, nu numai că nu recunoștea că a fost vinovat, dar susținea că a plecat el scârbit din Garda de Fier.

Cu sufletele încărcate de scârbă și de ură, am plecat spre casă.

In numerele ce-au urmat acest ticălos, împroșca continuu cu noroi împotriva Căpitanului și a Legiunei. El avea libertate să scrie ce vrea, iar Legiunea nu avea voie să scrie un rînd. Nu avea voie Căpitanul să se apere. Erau vremuri grele, pentrucă adversarii mișcării și mai ales presa jidănească specula la maximum, insinuările fostului „locotenent al lui Codreanu", cum îl intitula susnumita presă.

Doi ani la rînd Căpitanul a suportat injuriile acestui ticălos. Doi ani la rînd legionarii și-au rupt buzele stăpînindu-și revolta și ascultînd ordinul Căpitanului.

Dar în curînd sosesc și vremuri de destindere pentru legionari.

In primăvara anului 1936, Furdui președintele Uniunii studenților creștini din Romînia Mare pe atunci, reușește să ție la Tg. Mureș primul congres studențesc legionar, după prigoană.

Au fost atunci momente de mare înălțare sufletească pentru legionari.

Ziarele jidănești împreună cu Cruciada romînismului, au fost arse în piața mare a Tg. Mureșului, în aplauzele delirante ale studențimii.

S'a ridicat apoi Bozintan Decemvirul, flăcăul dela Bihor, plin de revoltă, ce numai putea fi stăpînită și a spus:

„De aici de departe îți strigăm Căpitane, iartă-ne. Te-am ascultat destul, dar nu mai putem răbda. Cerem pedepsirea trădătorului și a ticăloșilor!".

S'au dat avertismente energice și s'au fixat echipele de execuție voluntare din studenți. (Este cazul să amintesc aici că la o întrunire a partidului național țărănesc, Armand Călinescu a declarat că atunci cînd va deține frînele țării în mînă, va pune la zid pe fruntașii legionari, iar pe cei mai mici îi va bate la spate).

După terminarea congresului, toate echipele, în frunte cu toți conducătorii studențimii, au fost arestați.

Studențimea a protestat vehement printr'o grevă generală, care a reușit în toată țara.

Credeam că în urma acestor măsuri de represalii, atît Stelescu cît și presa jidănească vor înceta campania murdară împotriva mișcării.

Contrar așteptărilor, presa jidănească, ne atacă și mai vehement, iar Stelescu trecînd peste orice simțămînt omenesc și camaraderesc, atacă chiar studențimea romînă creștină și națională. Recomandă studenților să-și vadă de carte chiar, el, care nu reușise să-și ia decît 3-4 examene, în cîțiva ani de studenție.

Merge cu murdăria lui și mai departe, afirmînd că șeful Legiunii, Căpitanul, a luat în arendă cu banii legionarilor, o moșie a lui Aurel Bentoiu.

Pe coperta acestui număr, Căpitanul era prezentat, într'o caricatură de Nicol, ca argat, pocnind din bici după cai.

Presa jidănească radia de bucurie, ținîndu-i hangul.

După 20 de ani de scrișniri de dinți, tineretul universitar legionar, într'un iureș sălbatec, s'a năpustit asupra presei jidănești.

Ziarele au fost arse în Capitală, de unde s'a extins și în provincie, iar principalii colaboratori jidani, au fost crunt bătuți.

Dumitru Ghiocel

„Ați reușit să dărâmați frontierele țării, dar n'ați reușit să nimiciți această forță: „Mișcarea Legionară"

Epocalul discurs al COMANDANTULUI rostit Studențimii Române în ziua de 10 Decemvrie 1940

Domnilor Studenți,

Camarazi,

Acest 10 Decemvrie îl sărbătorește studențimea într'un cadru și o atmosferă cu totul deosebit de cele anterioare.

Altădată, guverne străine de sufletul poporului nostru, împiedecau, prin mijloace bine cunoscute, libera manifestare a studențimii, aducând ca justificare nevoia de a apăra o ordine, de nimeni amenințată, și un stat care de douăzeci de ani a fost într'un continuu război cu nația.

Această ostilitate împotriva studențimii s'a înăsprit în ultimii ani și a culminat cu prigoana din 1938, când numele de student a fost asimilat, în concepția de guvernare a regimului dispărut, cu acela de infractor permanent al Statului, pentrucă studențimea a refuzat să se încadreze într'o ordine impusă de sus și pentrucă a participat cu toate forțele, până la epuizare, în lupta în care se afla angajată pe viață și pe moarte mișcarea legionară.

Astăzi studențimea comemorează în libertate împlinirea unui ideal, care de douăzeci de ani i-a angajat puterile ei creatoare și care încheie o etapă glorioasă de lupte pe linia destinului legionar.

Națiunea întreagă, după un lung drum de rătăciri, recunoaște acum în lupta studențimii române propriile sale aspirații, spre o lume de dreptate și omenie, iar tineretul care ani dearândul a fost considerat neserios, lipsit de simț politic și ușor de influențat, astăzi capătă o strălucită confirmare a concepției lui politice și spirituale pentru care a suferit și s'a jertfit.

Sufletul studențimii a întrezărit întotdeauna primejdiile care amenințau viitorul Patriei

Indată după război, în plin entusiasmul României Mari, numai sufletul studențimii a întrezărit primejdiile cari amenințau viitorul Patriei noastre și a vibrat la fenomenul de descompunere morală al nației românești sub acțiunea iudeomasonerici, care, prin adâncire, nu putea să ducă decât la un desnodământ fatal pentru țară.

O mie nouăsute optsprezece ne-a adus unitatea teritorială. Odată cu această unitate, idealul, care a dat sens de viață și a insuflețit atâtea generații, a dispărut și a intrat în istorie.

O falsă concepție care s'a ivit, îndată după război, predica, în locul idealului ajuns, o atitudine defensivă a unor oameni cuminți, care nu mai au nimic de revendicat și a căror misiune se limitează la păstrarea unei situații câștigate. **S'a uitat însă de aceia cari țineau asemenea lecții de naționalism inofensiv, că unitatea teritorială nu atrage dela sine și unitatea spirituală a unui popor,** *singura hotărâtoare pentru destinul ei istoric.*

Insă această *unitate spirituală nu se putea realiza decât prin proectarea, în depărtările veacului nostru, a unui nou ideal destul de luminos și de mare ca să poată înmănunchia toate eforturile națiunii noastre.*

Tocmai în acest moment critic al istoriei românești, când se consumase un ideal, clasa noastră conducătoare nu a fost capabilă să intervină, și prin absența ei, și-a dovedit slăbiciunea și decadența.

Dacă și înainte de război a existat masonerie și masoni, pătura conducătoare a țării, conștientă și naționalistă, a utilizat aceste forțe, care dominau atunci în lume, pe care le impuneau conjunctura internațională, pentru interesele țării lor.

Fenomenul de subplantare a păturei noastre conducătoare

Dela război încoace însă s'a petrecut un fenomen de subplantare a păturei noastre conducătoare, o înlăturare pe nesimțite a elementelor legate de pământ și de sufletul Patriei și înlocuirea lor cu alte elemente de structură cosmopolită, cari au aservit și utilizat statul românesc, cu toate resursele lui, pentru puterea mondială a iudeo-masoneriei.

Pe drumuri fără orizont

Numai așa se explică că, din pătura noastră conducătoare, la un moment dat, a putut să se ridice și să domine această excrescență abominabilă a genului uman, această întrupare a tot ce poate fi mai odios și mai criminal în omenire: Armand Călinescu.

Intrebăm oamenii din lumea veche: **unde mergeați? Și care era idealul vostru politic și spiritual?** *Și vă răspund foarte simplu:* **N'aveați nici un ideal, pentrucă o anumită tehnică a îmbogățirilor rapide nu poate constitui un ideal, iar drumul vostru era fără orizont.**

De atâtea ori am fost îndoctrinați că idealul României s'a împlinit și că acum n'avem decât să ne apărăm frontierele, fără să știți că un popor, care nu dorește nimic nou, care se mulțumește să consume din ceeace a câștigat, e condamnat morții.

Frontierele unei țări se mențin prin forța lăuntrică a unui popor

Frontierele unei țări se mențin prin forța lăuntrică a unui popor și, când această forță lipsește, ele se prăbușesc.

La noi a existat această putere a sufletului românesc, dar voi v-ați pus deacurmezișul ei și ați încercat prin toate mijloacele, dela persuasiune până la asasinat, să o nimiciți.

Ați reușit să dărâmați frontierele țării, dar n'ați reușit să nimiciți această forță: Mișcarea Legionară. Tot atacul concentric al iudeo-masoneriei n'a putut stinge flacăra unei credințe, mare atât prin puterea ei de ofensivă cât și prin puterea ei de rezistență.

N'ați avut un ideal atunci, și vă repet acum întrebarea, dacă aveți acum un ideal sau v'ați făcut ideal din dispariția regimului legionar?

E adevărat că e pe cale să dispară lumea consiliilor de administrație, a jafului din averea Statului, a fondurilor secrete, a exploatării țăranilor, muncitorilor și intelectualilor, e pe cale să dispară lumea hrubelor masonice, lumea celor care se simțeau atât de bine în tovărășia rentabilă a iudeilor.

Insă, acelor cari profetizează prăbușirea țării sub conducerea regimului legionar, le răspund că nu se poate prăbuși, pentrucă astăzi însăși țara conduce.

Observatorul obiectiv poate să constate apoi, în lumea aceasta veche, o susceptibilitate aproape maladivă, ori de câteori se întâmplă, chiar și cea mai neînsemnată călcare a unui text de regulament. De unde a apărut acest simț excesiv de legalitate și dreptate? Să fie succesul regimului legionar care i-a schimbat atât de repede? Dece nu s'a manifestat înainte, când trupurile legionarilor zăceau asvârlite pe străzi?

Oamenii miilor de ilegalități și crime cer dela legionari să fie sfinți și zei, după ce ne-au ucis Conducătorul care singur putea să-i ierte *și după ce douăzeci de ani acest tineret a fost umilit și răstignit.*

Știm că și acum sunt mulți dintre aceia care regretă că n'au fost împușcați zeci de mii în loc de o mie și că în adâncul conștiinței lor mai nădăjduesc într'o revenire a vremii, în care să perfecteze opera de nimicire a tineretului și să transforme din nou o țară liberă într'o țară de iloți și un neam mândru într'un neam umilit.

In fața acestei lumi care părăsise pozițiile înaintate ale neamului nostru și care se aliase cu dușmanii împotriva intereselor Patriei, s'a ridicat studențimea ca să apere pe românii lăsați în părăsire și să lupte pentru integrarea lor în drepturile pierdute.

In decursul celor douăzeci de ani de luptă, care au înfrățit generații de studenți prin credința în acelaș ideal, se pot distinge două perioade: Dela 1919 până la 1927, epoca de vibrație colectivă a studențimii în fața primejdiei comuniste și jidovești. Dela 1927 și până astăzi, perioada de reacțiune organizată a studențimii în Mișcarea Legionară, sub comanda Căpitanului.

Studențimea a format osatura Mișcării Legionare. Din mijlocul studențimii s'au recrutat elementele principale de luptă și apoi cadrele cele mai de seamă ale ei.

In decursul marei prigoane, studențimea a dus greul răsboiului, a pierdut o mare parte din elita conducătoare, dar contribuția ei de jertfă și eroism a fost decisivă pentru biruința Mișcării Legionare.

Zece Decemvrie în acest an încheie o etapă, dar nu poate să însemne pentru studențime un sfârșit glorios, ci numai un punct de plecare pentru noi cuceriri.

Căpitanul nu ne-a lăsat un program care se poate consuma, ci o linie, un dinamism al sufletelor care pleacă dela naționalism și năzuește spre perfecțiunea omenească.

Studențimea a precedat întotdeauna cu ideile și luptele sale în ultimii douăzeci de ani istoria poporului nostru.

Astăzi, când s'a realizat Statul Legionar, pentru care au suferit și s'au jertfit atâți studenți, ea nu poate să abdice dela rolul ei de precursor al marilor năzuințe ale poporului nostru și să-și restrângă activitatea la un sector în cadrul Mișcării sau al Statului Legionar.

Studențimea trebue să aibă un nou ideal și un nou obiectiv pe linia de spiritualitate a Mișcării Legionare. Ea trebue să anticipeze, ceea ce poporul nostru crescut acum în duhul legionar, va trebui să realizeze mai târziu.

Poate că ați fi seduși să vă gândiți — studenți și camarazi — la obiectivul refacerii țării, care e atât de imediat și material. Studențimea însă nu poate să-și limiteze activitatea în a întovărăși credincios o acțiune de stat, care frământă azi toate spiritele. Ea nu poate lipsi dela marea bătălie; dar misiunea ei e cu mult mai îndepărtată.

O națiune nu trăește numai prin mărimea teritorului, ci mai ales prin puterea ei de participare la clădirea Europei noui

Obiectivul la care vă gândiți este minor pentru voi.

Astăzi, o națiune nu trăește numai prin mărimea teritoriului, ci mai ales prin puterea ei de participare la clădirea Europei noui. Misiunea voastră este să fiți precursorii unei probleme de generație europeană în țara noastră, care nu poate fi decât de structură națională, cu tendințe universale. Europa nouă a veacului al douăzecelea se clădește pe mișcările naționaliste de pretutindeni, între care există strânse afinități spirituale și un trecut comun de lupte și de jertfe pentru aceleași idei.

Națiunea română și cu ea Mișcarea Legionară vă investește astăzi cu această nouă misiune, după ce ați câștigat toate bătăliile de până acum: să luptați, alături de tineretul revoluțiilor naționaliste din întreaga lume, pentru înfăptuirea Europei noui, până la biruința finală.

———

Scrisoarea echipei care a pedepsit pe Armand Călinescu, adresată legionarilor

Camarazi,

Toți aceia în care arde ca o flacără sfântă credința legionară.

Toți aceia care se sbuciumă și stau copleșiți de povara tragediei în care se sbate Neamul Românesc.

Toți aceia care vor purta până la moarte neîntinată credința și onoarea.

Să știe:

Am fost învățați să credem neclintiți, că o adevărată schimbare pentru țara aceasta, nu va porni decât dela prefacerea sufletului românesc. Acest suflet trebuie curățat de tot ceiace necinstea, necredința, lașitatea și meschinăria a sădit în el.

Acesta este ogorul în care vor lupta cu înverșunare sfântă legionarii viitorului românesc.

Aceasta este împiedicată și îndepărtată astăzi — un val de oroare, și de groază s'a așternut pe neamul acesta.

Ne-am hotărât să pedepsim! *Din dragoste adâncă față de acest pământ, frământat de sângele atâtor martiri, din dragoste pentru neamul acesta, vom încerca să rupem o frântură din trupul uriaș al viermelui conducător ce roade ființa neamului.*

Violența în sine nu schimbă nimic, dar ea este de o dureroasă necesitate. Vrem numai atât, ca prin violența noastră să trezim neamul românesc.

Camarazi,

Știți că legionarul privește cu pieptul deschis urmarea faptelor sale. El răspunde. Vom răspunde și noi. Ori care ar fi judecata pe care istoria o va face asupra noastră, *nu trebuie să uitați că am plătit cu sângele și sufletul nostru credința noastră.*

Camarazi,

Priviți cu încredere viitorul. Nu uitați că neamul românesc are o misiune sădită în el de Dumnezeu și că există o linie de onoare a neamului.

Pe cerul întunecat care veghează neamul, se desprind literile de foc ale Căpitanului: (sfârșitul cărții «Pentru Legionari»).

Dragi camarazi,

«Vouă celor ce ați fost loviți, huliți sau martirizați vă pot aduce vestea, care doresc să treacă dincolo de valoarea șubredă a unei fraze oratorice ocazionale: In curând vom birui.

In fața coloanelor voastre, vor cădea toți asupritorii voștri. Să-i iertați pe cei ce v'au lovit din porniri personale.

Pe cei ce v'au chinuit pentru credința voastră în neamul românesc nu-i veți ierta. Să nu confundați dreptul și datoria creștină de a ierta pe cei ce v'au făcut vouă rău, cu dreptul și datoria neamului de a pedepsi pe cei ce l-au trădat și pe cei ce și-au asumat răspunderea de a i se împotrivi. Să nu uitați că săbiile pe care le-ați încins sunt ale neamului. In numele lui deci, veți pedepsi cu ele: Necruțători și neiertători.

Astfel și numai astfel, veți pregăti un viitor sănătos acestei nații».

Camarazi,

Dumnezeu și neamul să primeasca jertfa noastră.

E C H I P A:

Miti Dumitrescu
Cezar Popescu
Traian Popescu
Nelu Moldoveanu
Jean Ionescu
Jean Vasiliu
Marin Stănciulescu
Isaia Ovidiu
Gheorghe Paraschivescu

Preotul Ion Chivu

Venise dela Sadaclia! Ultimul său lagăr.

In amurgul unei seri de vară târzie, la margine de cimitir, vorbiam de Căpitan, de Gardă, de suferințele multe și neasemănate ale băeților. Era în seara aceea, ultima noastră revedere, așa cum nu-l văzusem niciodată: abătut! Privea peste țintirim, undeva departe în zările însângerate ale apusului pe sfârșite, adăogând într'un târziu cu voce tremurată:

— «L'au ucis, și cu El, mulți și dintre cei mai buni!... Ei, ce vrei, trebuia să avem și noi Marații, Dantonii și Robespierii noștri... și cine știe dacă bestiile se vor opri aci»?!

Și bestiile nu s'au oprit! In noaptea de 21-22 Sept. noapte în care canaliile însetate de sânge au sguduit din adâncuri inimile românești, s'a oprit și la poarta lui echipa blestemată și luat de lângă Emil și Paul, copiii lui atât de dragi, împins de patul armelor și străjuit de baionetele în care el și noi toți vedeam siguranța, mândria și onoarea, a pornit drumul Golgothei!

Departe de sat, când întunericul s'a făcut mai adânc, rafala gloanțelor criminale l'au frânt la margine de drum!

Nu murise și întorcându-se, cu buzele sângerânde, a strigat: «în cap câinilor, să mor mai repede!»...

Mai repede, spre a curma rușinea și durerea asasinatelor ordonate pentru răsbunarea alcovurilor văduvite de ciclopii servili, mai degrabă pentru a porni spre Căpitanul lui atât de drag și a-l spune că țara aceasta, mai înainte de a deveni «ca soarele sfânt de pe Cer» trebuia să fie vremelnic lăcașul unor zei mincinoși, a căror religie era ura, minciuna și asasinatul.

Preotul Ioan Chivu nu mai este... Pentru cei cari au cunoscut pe seminaristul, legionarul și preotul Ion Chivu, fala satelor noastre dobrogene, amintirea lui va stărui deapururi.

L'am revăzut la deshumare! Din rogojina în care era înfășurat și care-i ținuse loc de sicriu, printre lacrămi priveam craniul acela, fruntea lui, sub care se ascundea atâta gând și atâta înțelegere!

M'am dus atunci cu ani în urmă, la copilăria noastră, la nefericita noastră copilărie, căci ne-am cunoscut de copii, am trăit, am suferit și rare ori ne-am bucurat împreună!...

Imi stărue și azi în minte rânduri dela el: «Idealul dragul meu, este cuiul oțelit în focul viu al sacrificiului, care pătrunzând ființa o suspendă în spațiu peste timp».

Dumitru Costache

Inființarea unei cantine pentru ucenicii din comerț și industrie la Constanța

D. Carol Vaida, președintele camerei de comerț și industrie din orașul nostru a luat inițiativa înființării unei cantine pentru ucenicii din întreprinderile industriale și comerciale din localitate.

In acest scop, conducerea camerii a adresat un apel negustorimei constănțene pentru a-și da obolul pentru înfăptuirea acestei opere de asistență socială, a cărei importanță nu mai este nevoie a fi subliniată.

Sperăm că acest apel va avea ecoul așteptat în rândurile negustorilor și industriașilor constănțeni.

———

Tipografia „DACIA", Str. Lascar Catargiu No. 7, Constanța